

“Jie atējo ī ūki, vadinamā Getsemane. Tenai Jis tarē savo mokytiņiams: Sēskitēs čionai, kolei aš melsiuos. Jis pasiēmē su savim Petrā, Jokūbā ir Jonā, pradējo īsgastauti ir bodētis ir jēms tarē: Mano siela nuliūdusi iki mirčiai, pasilikite čionai ir budēkite. Paējējēs truputī toliau, Jis parpuolē ant zēmēs ir mēldēsi, kad valanda, jei tai būty galima, pracīty pro Jī Jis sakē: Abba, Tēve, visa tau galima, atīnk nuo manēs šitā taurē: tačiau nē ko aš noriu, bet ko tu! Atējēs atgal. Jis rado juos miegančius ir tarē Petruī: Simonai, miegi? negalējai vienos valandos budēti! Budēkite ir melskitēs, kad neipultumēt ī pagunda.”

(Mork. 14, 32—39).

V GAVĒNIOS SEKMADIENIS (KANČIOS)

EVANGELIJA

Joan. 8, 46—59.

ANUO metu sakē Jēzus žydu minioms: Kas iš jūsu gali parodyti manyje nuodēmę? Kuomet aš sakau jums tiesą, kodėl jūs manim netikite? Kas yra iš Dievo, tas klauso Dievo žodžių. Jūs todėl neklausote kad neesate iš Dievo. Žydai atsakē ir jam tarē: Argi neteisingai mes sakome, kad tu samaritonas ir velnio apsėstas? Jėzus atsakē: Aš neesu velnio apsėstas, aš gerbiu savo Tėvą, jūs gi darote man negarbę. Aš nieščiau savo garbės; yra kas jos ieško ir teisia. Ištikrųjų sakau jums, jei kas laikys mano žodžius, tas nematys mirties per amžius. Tuomet žydai tarē: Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Mirė Abraomas ir pranašai, o tu sakai: Jei kas laikys mano žodžius, tas neragaus mirties per amžius. Argi tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kurs mirė. Ir pranašai taip pat mirė. Ką tu iš savęs darai? Jėzus atsakē: Jei aš pats save garbinu, mano garbė niekai. Yra mano Tėvas, kurs mane garbina, apie kurį jūs sakote, kad jis esąs jūsų Dievas. Bet jūs jo nepažįstate, aš gi pažįstu jį; ir jei sakyciau, kad aš jo nepažįstas, būčiau lygus jums melagis. Bet aš jį pažįstu ir laikau jo žodžius. Jūsų tėvas Abraomas džiaugėsi, kad jis turėjo matyti mano dieną; jis ją matė ir džiaugėsi. Tuomet žydai jam tarē: Dar nė penkių dešimtų

LEKCIJA

žyd. 9, 11—15.

BROLIAI: Kristus, atėjęs kaip vyriausias būsimųjų gėrybių Kunigas, per didesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra ne šito sutvėrimo, ir ne ožių ir veršių krauju, bet savo krauju įėjo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą. Nes jei ožių ir jaučių kraujas ir karvės pelenai, šlaksiant pašventina suteptuosius, apvalydamas kūną, kaip gi daug labiau kraujas Kristaus, kurs aukojo pats save nesuteptą Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo mirusių darbų, kad mes tarnautumėm gyvajam Dievui. Ir todėl jis yra naujos sandaros tarpininkas, kad įvykus mirčiai atpirkti nuo padarytųjų po pirmąją sandorą peržengimų, pašauktieji gautų amžinosios tėvainystės pažadėjimą Jėzuje Kristuje mūsų Viešpatyje.

metų nesulaukei ir matei Abraomą? Jėzus jiems atsakē: Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums, anksčiau ne kaip buvo Abraomas, aš esu. Tai gi, jie ėmė akmenų, kad į jį mestų, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

Tavo kūno žiburys yra tavo akis. Jei tavo akis nepagadinta, visas tavo kūnas turės šviesos; o jei ji netikusi, taip pat ir tavo kūnas bus tamsybėje. Žiūrėk tat, kad tavyje esanti šviesa nebūtų tamsybė. Luko 11, 34.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Gražūs Šeimos Papročiai

Maldos reikala

GYVIEJI katalikai supranta, kad be Dievo pagalbos patys vieni nepajėgsime padaryti tokių darbų, kurie būtų įskaitomi mums į amžinąjį gyvenimą. Tik vienybėje su Kristumi mūsų darbai, natūraliai būdami geri, gauna antgamtinio svorio. Bė Kristaus, — ir geriausieji darbai ir gausiausios aukos neišvengia iš prigimties prietinės. Už juos galima tikėtis vien prigimtino atlyginimo žemėje.

Tos gi vienybės su Kristumi pasiekiamo, prumdami protu. Jo pasakelbąjį dieviškąjį mokslą, tikėjimo amžinąsias tiesas, pasiryždami laisva valia įvykdyti Dievo valią, pareikštą Jo 10 įsakymų bei Išganytojo įkurtos Bažnyčios nuostatais. Priėmę Krikšto Sakramentą, dvasia atgimę dangui ir tapę Dievo vaikeliais, gavome antprigimtine teisę pasiekti Dievą, būti Kristaus dvasinio kūno nariais, Jo Bažnyčios vaikais. Tad esam atsiekę vienybės su Kristumi. Jisai mums pelnė begalinius dvasios turtus, atsilygino už mūsų kaltes Dievui, tik reikia, kad mes patys panorėtume tais dvasios turtais pasinaudoti. Jais naudojamės, kai gerai priimame Sakramentus — malonių šaltinius, kai meldžiamės. Iš to suprąsime, kaip malda yra mums būtina reikalinga išganymui.

Malda prieš ir po valgio

Nėra įsakyta melstis prieš ir po valgio; melstis ryte, vakare. Bet

yra tikra mūsų pareiga, ypač suaugusiųjų, melstis, kad gautume Dievo malonių, kad išsiganytumė. Malda yra nepakeičiamas išganyimo priemonė. Ir kadangi nėra patogesnio laiko maldai, kaip vos atsikėlus ryte, ar einant ilsėtis vakare; pradedant valgi ar jį baigiant, jei kas šiais atvejais nesimeldžia, tenka rimtai paabėjoti, ar jis iš viso kada nors meldžiasi, ar atlieka savo pareigą melstis. Tie, kurie ryte-vakare, prieš ir po valgio meldžiasi, paprastai meldžiasi ir kitais atvejais; jie geriau supranta šv. Mišių vertę, dažniau eina šv. Sakramentų.

Malda prieš ir po valgio nėra sunkus dalykas. verta išmokyti bent trumpą maldele, pav.: "Palaimink, Viešpatie, mus ir šias Tavo dovanas, kurias iš Tavo gausumo priimsime", arba "Ačiū Tau, Viešpatie, už visas Tavo gėrybes, kuris gyveni ir viešpatauji per amžius. Amen".

Nors ma da hūtų trumputė, bet ji nėra smulkus dalykas. Lietaus lašas yra mažmožis. Bet ar smulkus, ar stambus lietus — jis sudarytas iš lašelių. Norint, kad jaunoj šeimoje žydėtų tikėjimas, kad Viešpats laimingų šeimos pastangas, labai yra svarbu neapleisti maldos prieš ir po valgio. Toji trumputė malda — tai žmogaus geros valios auka Dievui, tai pagarbos giesmė, tikėjimo išpažinimas, doras pavyzdys artimui. Juk valgom 3 kartus dienoje. Tad 6 kartus pasimelsime. Per metus: 2,190 kartų. Per metus susidaro didelis maldos kiekis, ir, aišku, be-

simeldžiantieji išprašo savo šeimai Dievo palaimos.

Šeimos Malda

Išganytojas pasakė: “kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe” (Mat. 18, 20). Jis išakmiai pabrėžia ypatingą jėgą ir palaimą viešajai maldai. Tai tinka visiems ir visur, bet ypač šeimai. Šeima yra artimiausių asmenų grupė, savitarpe meile ir Moterystės Sakramentu pašvęsta. Ir tik-tai du pasilikdami, jei kartu melsis, gali pilnai tikėtis, jog Jėzus Kristus bus jų tarpe su savo malone.

Protarpiais vyskupai ragina tikinčiuosius sudaryti ir gaivinti gražius bendros maldos papročius. Šeimos malda gaivina jos narių pamaldumo dvasią, ištikimybę, susiklausymą, savitarpės meilės ir aukos dvasią. Šeimos malda padeda išvengti pavojų, kurie dažnai atneša šeimai skausmo ašarų ir gėdos.

Šį iš pažiūros smulkų dalyką, bet labai didelį savo padiriniuos — šeimos maldą teįsiveda, kur to nėra, ypač jaunesnieji tėvai, motinos, kurių galioje yra pakreipti jaunųjų savo angelėlių — vaikučių širdį į dorą.

Jaunavedžiai padarytų rimtą gyvenime žingsnį, dėl kurio jie džiaugtųsi visą gyvenimą, jei su vestuvių diena pradėtų bendrą šeimos maldą, jaunojo Tobijo pavyzdžiu: jis sakė pirmąją vestuvių dieną savo žmonai Sarai: “esam šventųjų vaikai; neturime jungtis kaip stambeldžiai, kurie nepažįsta Dievo”. Jiedu karštai meldėsi ir Dievas jų iš klausė ir palaimino.

Jaunos katalikiškos mūsų šeimos gali sulaukti gausių Dievo

malonių ir amžino atlyginimo, jei papras viešai šeimoje pagerbti Dievą.

Religija Visą Gyvenimą Tvarko

Religijos problema yra amžina. Su religija yra susijęs ir atskiro žmogaus ir tautų gyvenimas. Be religijos nesuprantama istorija, nes religija yra esminė žmogaus sielos apraiška, vis vien kokioje lytyje jinai besireiškia.

Religija — ne mokslas, ne filosofija ir net ne vien ideologija; taip pat religija nėra tik jausmas; religija apima visą žmogų ir visą jo gyvenimą.

Religija yra nenutraukiamas saitas tarp dievybės ir žmogaus. Be religijos žmogus yra savo prasme nenormalus. Tiksliau pasakius, negali būti žmogus areliginis; ir bedievystėje yra religija. Gal tai skamba ir paradoksališkai, bet, įsigilinus į žmogaus sielą, į jo psichę, tuoj apčiuopiamas religinis pradas, kuris gali net būti viešai pareiškiamas pozityvios religijos neigiamumu.

Kiekvienos idėjos fanatiškas įsitikinimas, jos propagavimas jau turi religijos pradmenį. O tikinčiam žmogui religija yra “alfa ir omega”; ji tvarko visą jo gyvenimą; ji lydi žmogų nuo gimimo iki mirties; lydi jį į pomirtinį gyvenimą.

Tat kova su religija yra bergždžias darbas. Reikia tik mokėti ji pritaikinti ir prie moderniojo gyvenimo, ir pasirodys jos galingumas ir būtinumas.

Paskutinės Valandos Athenijoje

(Rugsėjo 2 d., 1939 metų, jūrose ištiko nelaimė "Athenijos" laivą, kuris nuskendo. Siame staipsnyje vienas buvusių keleivių kun. O'Connor vaizdžiai aprašo šį nuotykį.)

PATS išpūdingiausias ir kataikiškiausias, sujungtas su Athenijos paskendimu įvykis, buvo visiškas pasitikėjimas Dievo pagalba, atvirai pareikštas daugelio keleivių ir jūrininkų. Niekuomet daugiau netikrų būti liudininku tokio uolaus kataikų tikėjimo pasireiškimo. Tarpe neapsakomo sumišimo, kuris įvyko po sprogimo susiteikusi moteris satai man tarė: "Tėveli, aš turiu savo ražančių". Ji atsiklaupė ir pradėjo meistis, kiti ja pasekė, klūpodami tyliai meldėsi, iki buvo prirengtos gelbėjimosi valtys nuieistos. Aš nekaltu vien apie kataikus, kurių tame laive buvo apie du šimtu, bet ir apie kitų tikėjimų žmones, net ir tuos, kurie nepripažino jokios religijos. Kaikurie tų man išaiškino savo jausmus pirm negu valtelės buvo nuleistos į vylingą jūrą, kuri pareikalavo 150 nelaimingųjų gyvybių. Tai buvo toks tikėjimo pasireiškimas ir pasitikėjimas Dievu, kad aš pamiršau savo tėvo būklę ir rūpinausi tik savo kunigiškomis pareigomis. Kai sprogimas įvyko, aš buvau vienas savo kambaryje, palikęs tėvą kelioms minutėms ant dėnio. Mes viens antro nematėm iki susitikom ant nus išgelbėjusio laivo Knute Nelson, dešimtį valandų po įvykusio sprogimo.

Smūgio staigumas buvo paralyzuojantis. Laivas taip sudrebėjo,

kad sunkūs baldai pasvyro ir suvirto, ryškiai pranašaudami nelaimę. Mano kambaryje, išskyrus laivo supimą ir tamsumą, manytum, kad nieko ypatingo neįvyko. Neuzilgo kažkas tik tyliau subraškėjo ir vanduo pradėjo sunktis į mano kambarį. Jokių būdu negalėjau pajudinti durų. Mano laimei durys buvo nestipriausias, nes man pavyko jas išlaužti. Aš pribėgau prie laiptų, bet išsigandęs pamačiau kad jie buvo sprogimo išardyti. Apie dvyliką žmonių ieškojome tako tamsumoje, kai vanduo pasiekęs iki kelių vis kilo, lyg norėdamas mus praryti. Kaip mes atsiradome viršuje, iki šios dienos negaliu suprasti. Bet aš tikras, kad toje laivo dalyje nei vienas nebuvo paliktas. Dauguma žmonių, kurie gyveno toje laivo dalyje, tuo laiku buvo valgomajame. Dėl jūros ligos tėvas ir aš nutarėm neiti pietų. Tai mums išėjo į naudą, nes tenai įvyko pirmiausi sužeidimai.

Tik aštuonios minutės buvo praėjusios po sprogimo, kai aš sutikau tą moterį su ražančiu. Kapitonas jau buvo davęs įsakymą palikti laivą. Nors buvo didelė maišatis, tačiau žmonės tvarkingai sėdo į gelbėjimosi valtis. Nereikia nei priminti kad aš daviau bendrą išrišimą "ego vos absolvo" visiems Athenijoje buvusiems, bet dar išklausiau keleta išpažinčių. Daugumas vyrų rūpinosi gauti gelbėjimosi juostas ir mėgino suraminti moteris ir vaikus. Iš tamsumos pasigirdo šaukiantis pagalbos balsas. Vienas vyras ir aš nusileidom pusiau išardytai laip-

tais. Tenai lempučės šviesoj pamačiau tragiškiausią ir gailėsčio verčiausią vaizdą. Moteris prispausta sugriuvusių laiptų laikė kūdikį. Mes iškėlėm kūdikį į saugią vietą jei skęstančio laivo dėnį galėtumėm pavadinti saugiu, ir tada mėginom gelbėti motiną. Bet ji buvo nebeišgelbėtina, nes jos kairioji koja buvo surtiuškinta, jos kūnas išnarstytas ir laiptų prispaustas, taip kad nebuvo galima jos pajudinti. Aš jai ten pat suteikiau paskutinį patarnavimą ir po keletos minučių ji mirė. Vanduo jos lavoną panardino ir mudu išlipome į viršų.

Athenijos galas labai pakrypo, pirmasis dėnis bebuvo tik kelias pėdas virš vandens. Uždarė šliuzus, kad vanduo nebesiveržtų į kitas laivo dalis. Ant to nelaimingo laivo telikome tik trisdešimt žmonių. Prabėgo viena valanda nuo pirmo sprogimo. Pradžioje teturėjau maža vilties, kad laivas išsilaikys, o dabar visoms gelbėjimosi valtelėms nusileidus aš buvau tikras, kad pabaiga atėjo. Karštai atkalbėjau maldele, kuri maniau bus paskutinė: "I Tavo rankas, Viešpatie, atiduodu savo sielą". Prirenge plaustą (tai buvo mūsų paskutinė viltis) karininkai, jūrininkai ir keleiviai susirinkom aukščiausioj laivo dalyje. Kapitonas sakytum pats sau kalbėjo: "Mes tuojau susilauksime kito". Tur būt, jis turėjo galvoj kita sprogimą. Bet niekas neįvyko. Iš apačios buvo girdėti lengvas ūžimas, kuris privertė mus prisilinkyti tvorelės; laukėm patys nežinodami ko. Kai kurie vvr'ai prašė manęs išklaudyti jų išpažinties. Vienas toj grupėj laikė sugniaužęs rankoj ražančių, kurį, jis vė-

liau man pasakė, turėjęs per visą nelaimę. Kapitono motorinis laivas, kuris buvo išvykęs su kitais, artinosi į mus. Bendru šauksmu mums pavyko pranešti vairininkui, kad mes tebesame Athenijoje. Kada jis prisiartinio prie pat laivo mes pastebėjome, kad jame buvo daugiausia moterys ir vaikai. Signalizuojamos šviesos padedami pradėjome leistis stipria virve žemyn į palyginamai saugesnę vietą.

Kadangi motoriniam laivui reikėjo vėl grįžti į laivą, mūsų grupė buvo išskirstyta po kitus laivėlius. Šiuo tarpu buvo 9:30, dvi valandos po pirmo sprogimo ir pasirodė, kad mirtis bus neišvengiama nes laivas skubęs pagelbon "Knutė Nelson" nepasirodė iki pat vidurnakčio. Po to užėmė 5 valandas laiko prisirti prie laivo. Viena valtelė, kurioje buvo apie 60 žmonių, buvo visiškai sudaužyta "Knutė Nelson" propelerio, kada išsigelbėjimas liko tik poros minučių dalykas. Visi, išskyrus septynius, buvo užmušti. Daugelis pasiekę juos išgelbėjusio laivo dėnį sukrito iš nuovargio. Visi suprato, kad pavojus praėjo. Vis dėl to dar reikėjo plaukti vieną dieną į arčiausią uostą. Išsigelbėjusieji, raldodami apie povandeninius laivus, negalėjo užmigti. Visas Galway miestas (apie 19,000) išėjo mūsų sutikti.

Pirma mano mintis apie ištikusią Athenijos nelaimę buvo katilų sprogimas. Šiam įspūdžiui turėjau gerą pamatą, kadangi laivas labai greitai plaukė. Pradėjo plisti paskalos apie povandeninius laivus; kai kurie matė orlaivį; kiti sakė, jog matę slaptą moterį juodai apsirengusią prie mašinų kambario prieš pat sprogimą. Kiti atmetė

Pilsudskis Aušros Vartuose

Gabrielius Gylys, tarnavęs per 20 metų zakristijonu prie Aušros Vartų, žmogus nepaprastai doras ir sąžiningas, pasakoja štai koki nuostabų atsitikimą prieš 19 metų.

Kada Vilniaus krašto seimas (lietuviai į jį nerinko savo atstovų) nutarė prisidėti prie Lenkijos, tai jų „Vilniaus krašto jungimosi su Lenkija“ iškilnių švęsti atvažiavo į Vi'nių ir Pilsudskis su kard. Dalboru. Pilsudskis pasisakė noris pagerbti stebuklingąjį Aušros Vartų paveikslą. Pilsudskį ir lenkų kardinolą į koplyčią nulydėjo vyskupas J. Matulevičius. Kaip žinome, paveikslas paprastai esti uždengtas ir tik per Mišas ar šiaip iškilmingais atvejais atidengiamas. Klebonas kan. Wolodzko šia proga liėpė paveikslą atidengti. Bet kas čia? Nesiduoda, kažin kur virvutės užkliuvo. Anksčiau to niekada nebuvo buvę. Zakristijonui, kuriam paveikslą atidaryti visados sekdavosi, ši kart nesisekė. Iš jo virvutę griebė klebonas, bandė ir kiti, bet veltui: uždanga nesiskleidė. Pilsudskio sargybos viršininkas nerimastavo

povandeninių laivų teoriją. Athenija išliko virš vandens 15 val. (britų laivai galutinai sušaudė Atheniją, kaip laivams pavojingą). Ar buvo kitas laivas, kuris torpeduotas taip ilgai išsilaikė ant vandens? Be abėjonės yra kurie žino tikrą priežastį. Bet visuomenė to nesužino niekada; Athenijos nelaimė istorijos lapuose bus užrašyta, kaip viena iš jūros paslapčių.

ir keikėsi: esą todėl negalima atsikleisti, kad virvutės tebesančios carinės.

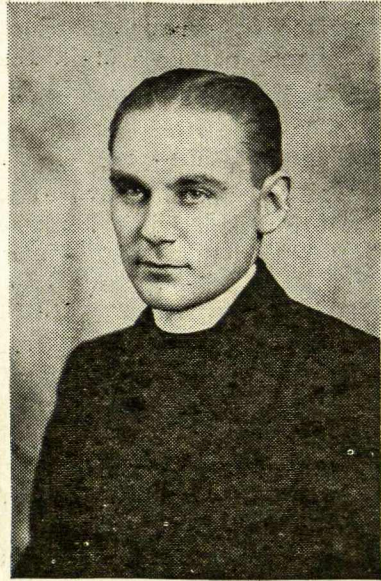
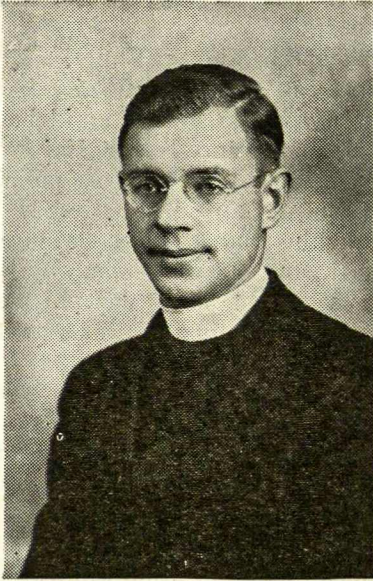
Pilsudskis kiek paklūpojęs atsiatojo ir su savo palydovais išėjo. Bet šis įvykis sudomino kleboną, policijos valdininkus ir šiaip nemaža žmonių. Klebonas su policija tuoj ėmė ieškoti priežasties, kodėl uždangalas tuo svarbiu laiku neprasiskleidė kaip visada. Tyrinėtojai vėl nustebo: tik patraukė virvučių galelius, ir uždangalas gražiausiai prasiskleidė.

Negali būti nė kalbos, kad visa tai būtų buvę kieno nors iš anksto sumanyta ir paruošta: jos aplinkybės kalba prieš tokį įtarimą. Tarp tų aplinkybių yra ir ta, kad tas atsitikimas tuoj, kaip minėjome, daugelio liudininkų akivaizdoje buvo oficialių asmenų ištirtas. Pasirodė, kad virvutės buvo sveikos ir nesusipainiojusios ir, be to, nebuvo niekur užkliuvusios. Visi matė, kad po to, kai buvo bandyta paveikslas atidengti prie Pilsudskio, niekas nebuvo liėtes nei dangalų nei virvučių. Tikrai nuostabu! Policininkai, neradę kaltininko, nusispiovė nepatenkinti ir išėjo su kitais žmonėmis.

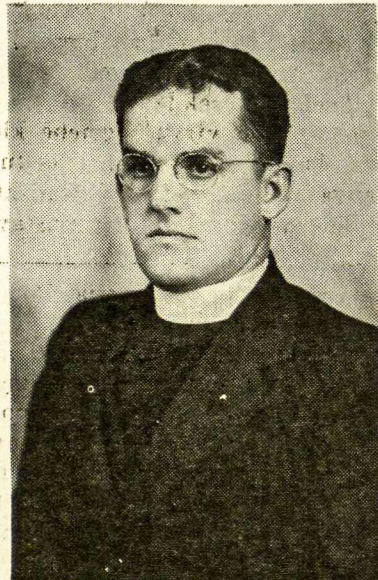
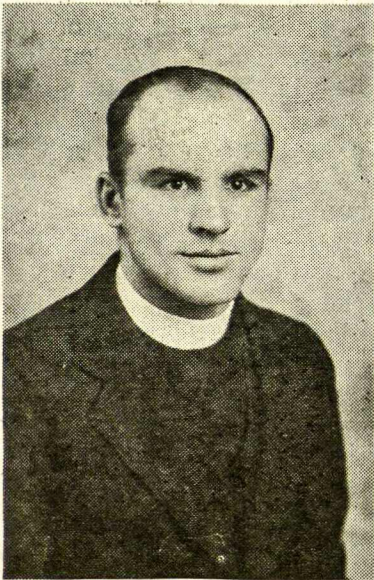
Zakristijonui Gabrieliui tas įvykis padarė tokį didelį ispūdį, kad jis įstojo į marijonų vienuoliją. Jis savo pavyzdingą, šventą gyvenimą užbaigė 1931 m. Jis dažnai pasakodavosi esąs įsitikinęs, kad Marija nenorėjusi matyti naujųjų šeimininkų. Š.

Kas laimi savo gyvybę, prarastą ją, ir kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, atrastą ją. Mato 10, 39.

Naujai Išventinti Kunigai

Kun. Andrius Naudžiūnas, M.I.C. Kun. Mykolas Šmigelskis, M.I.C.

Kun. Juozas Kuprevičius, M.I.C. Kun. Pranas Aukštakalnis, M.I.C.

“Tu Esi Kunigas Per Amžius”

Kovo 6 d., 1940 m. Tėvų Marijonų Seminarijos kopyčioje, Hinsdale, Illinois, keturi Marijonai priėmė Kunigystės sakramentą. Šventinimo apeigas atliko Jo Eksc. arkiv. skupas Amleto Giovanni Cognani, Apaštališkas Delegatas Am. Jungt. Valstybėms.

Žemiau seka naujų išventintų kunigų biografijos.

Kunigas A. Naudžiūnas, M.I.C.

Kun. Andrius Naudžiūnas M.I.C., gimė spalio 19 d., 1915 m., Pradžios mokslo baigė 1928 m. Per 4 metus buvo tarnautojas prie Mišių Šv. Petro parapijoje. Trys jo broņukai dabar tarnautojai prie Mišių. 1932 m. pradėjo savo high school mokslą pas Tėvus Jėzuitus, Bostono kolegijoje vedamoj High school. Vasaros metu lankė lietuvių kalbos kursus Šv. Petro parapijoje. Buvo pirmininkas Marijos Vaikelių ir Altoristų draugijos. 1935 m. išvyko į Marianapolio kolegija tęsti aukštesnį mokslą. Iš čia vėliau įstojo į Tėvų Marijonų vedama noviciatą, Hinsdale, Illinois, ir 1934 m., sudėjo savo laikinuosius įžadus. 1935 m. Kun. Andriaus mylimas tėvelis mirė. 1938 m. kunigas Andrius sudėjo savo amžinus įžadus.

Kun. Naudžiūno klasė yra pirmininė pilnai baigusi Marijonų Seminarijos, Hinsdale, Illinois, išteigtą kursą.

Kun. Naudžiūnas dar turi dvi sesutes ir tris broliukus. viena jo sesutė 1939 m. įstojo į Seseles Kazimierietes.

Kun. Naudžiūnas yra gabus ir švelnaus būdo asmuo; prisitaikęs

prie gyvenimo reikalavimų. Savo laiku daug rašė mūsų lietuviškai laikraštijai. Jis pasižymi ypačgi liturgijos srityje. Jo švelnus, rafinuotas pasirinkimas ir tonas liturgijoje tiesiog artistiškas. Be to, kun. Andrius mėsta vargoninę muziką. Daug metų jam teko Seminarijoje vargoninkauti. Kun. Naudžiūnas ketina siekti aukštuosius mokslus. Pasisekimo ir laimes!

Kunigas M. P. Šmigelskis, M.I.C.

Kun. Mykolas P. Šmigelskis gimė So. Boston, Mass., gegužės 9-tą dieną, 1912 metais. Baigęs pradžios mokyklą savo gimtame mieste, jis įstojo į Tėvų Jėzuitų vedamą Boston College High School, kurią baigė 1930 metais, pasižymėdamas savo mokslo gabumais. Kolegijos kursą išėjo Marianapolio Kolegijoje, Thompson, Conn. Čia jį išaukštinavo visose sporto srityse, ypač puikiai pasirodydamas futbolo lošimuose. Jausdamas savyje patraukimą į vienuolišką gyvenimą ir norėdamas prisidėti prie Marijonų Kongregacijos kilnaus darbo, 1933 metais įstojo į Marijonų naujokyną, Hinsdale, Illinois. Sekančiais metais Marian Hills pradėjo savo seminarijos kursą, kurį baigė su aukštais pasiekimais.

Iš pat mažens Kun. Šmigelskis turėjo palinkimą į kunigystės luomą ir per kelius metus tarnavo mišioms Šv. Petro lietuvių parapijoje. Dažnai tenka skaityti jo parašytus dvasinio turinio straipsnius “Laive” ir kituose laikraščiuose. Reikia tikėtis, kad iš Kun. Šmigelskio susilauksime netikėtai

rimto mokslininko bet ir nepaprastai darbštaus bei pamaldaus Kristaus darbininko.

Kunigas J. J. Kuprevičius, M.I.C.

Kunigas Juozas J. Kuprevičius, M.I.C., gimė Providence, R. I., sausio 27 d., 1910 metais. Šiame mieste baigęs katalikišką Nekalto Prasadėjimo pradinę mokyklą, jį saiai atidėjo mokslo tęsimą keletams metams. Jausdamas savyje pašaukimą į dvasinį vienuolinį luomą, 1929 m. atvyko į Tėvų Marijonų vedamą aukštesnę mokyklą, Hinsdale, Illinois. Po dviejų metų, atlikęs naujokavimą ir sudėjęs pirmuosius įžadus, nuvyko į Marianapolio Kolegiją tęsti savo studijas. Čia sykiu sąžiningai išpildė sunkias prefekto pareigas. Kada 1934 metais Tėvai Marijonai įkūrė savąją Seminariją, Hinsdale, Illinois, Juozas, baigęs priruošiamuosius mokslus, grįžo į Marian Hills, Hinsdale, Ill., ir stropiai pasišventė filosofijos ir teologijos studijoms. Šiais metais, po uolaus mokymosi darbo, pasiekė savo tikslą — kunigybę.

Kunigas Juozas yra energingas, uolus žmogus, daug ko prisidėjęs prie draugijų veikimo; buvo Misijų draugijos įsteigėjų ir pirmu pirmininku. Iš jo bus geras ir patrauklus pamokslininkas.

Kunigo Juozo Kuprevičiaus iššventinimo proga džiaugiasi jo Tėveliai, broliai, sesutė, giminės ir prieteliai. Nemaža garbė tenka ir Šv. Kazimiero (Providence, R. I.) parapijai, nes iš savo tarpo susilaukė antro Marijono, kunigo.

Kunigas P. J. Aukštakalnis, M.I.C.

Kun. Pranas J. Aukštakalnis, M.I.C., gimė New Philadelphia, Pa., birželio 22 d., 1911 metais. Tuo laiku dar neįsisteigus lietuviškai parapijinei mokyklai, jaunam Pranui teko lankyti viešą pradinę mokyklą. Vėliau išėjo Blythe Township high school. Jam dar belankant pradinę mokyklą, Prano ir visos šeimos gyvenimo pakirto skaudus smūgis — mirė jo mylimas tėvelis. Tačiau motina ir vaikai, pasivedę Aukščiausiojo valiai, su neperlaužiamu pasitikėjimu pasiryžo nežiūrėti viso ko, drąsiai žiūrėti gyvenimui į akis. Tenka, tat, pastebėti, kad šiandien motinai tikrai yra ko pasidžiaugti gražiai išauklėtais vaikais, kurių štai, vienas stovi prie Dievo altoriaus; viena duktė užbaigusi slaugės mokslus, kiti du vaikai (duktė ir sūnus) pavyzdinčiai tvarkosi pasirinktame gyvenimo luome.

Pranas laikui bėgant buvo labai pamėgęs matematiką, todėl užbaigęs high school stojo Illinois valstybės Universitetan, Urbana, Illinois, manydamas specializuotis inžinierijos šakoje. Tuo tarpu, tačiau, Prano širdis jautė patraukimą į kitą gyvenimo pusę — nujautė, jog jam skirta ypatingu būdu pasidaruoti kitų žmonių sielų išganymui. Persikėlė į Tėvų Marijonų vedamą Marianapolio Kolegiją, Thompson, Conn., kurią lankė per du metus. Paskui atlikęs naujokavimą, priimtas Tėvų Marijonų vienuolijon. 1934 metais stojo į Tėvų Marijonų Seminariją, Hinsdale, Ill., kur šiais metais ir baigia reikalingus mokslus.

Kun. Pranas labai prisirišęs

NUOTRUPOS

Gerasis Samaritonas

Tai buvo už vieno nemažo, pasiturinčio miesto ribų. Kun. Pranciškus Connors rado skarmalais apsikaišusią, nuvargusią kinietę moteriškę. "Ar tamsta čia išmaldos prašai?", kunigas moters užklausė. "Skaudesnis mano likimas; sergu raupsais", anoji atsakė. Pradėjo ji pasakoti, jog syki būvusi turtinga, gavusi gerą vyrą, išauginusi gražią šeimynėlę; pasakui sužinojusi, kad turinti raupsų ligą, ir norėdama išsaugoti šeimos gerą vardą, apleido namus. Išleido pinigus beieškodama sveikatos: pagaliau viso netekusi, sugrįžo į savo gimtinį miestą išmaldos prašyti. Josios vyras pro ją praėjo; numetė skatiką, bet josios nepažino. Praėjo ir jos duktė nei skatiko nedavusi. Miesto vyresnieji ją pravarė. Štai pagaliau jai prisėjo čia užmiestyje susimesti; vienintėlis jos turtas — nuskurę maišai drabužių vietoj, skarmalo gabalas apsiginti nuo nakties šalčio ir bliūdėlis, kuriame jau trys dienos neturėjusi nors ryžių saujelę.

"Meldžiu ateiti į mūsų misijų stotį ir mes noriai Tamstai padėsi-

prie knygų; literatūroje plačiai apskaitęs, todėl jam šiuo atžvilgiu niekad netruko ir greičiausia netruks "kompanijos". Nuoširdus būdas, praktiškas nusimanymas, mokėjimas prisitaikyti bet kokioms pripuolamom aplinkybėm — šios ir kitos ypatybės Kunigui Pranui užtikrina pasisekimą ten kur bus jam lemta toliau darbuotis.

me", pridėjo Kun. Pranciškus.

"Bet aš taip silpna, kad negaliu paeiti", atsiliepė vargšė moteris. Jaunas Amerikietis kunigas pasiilenkė, pakėlė jau pūvančią žmogystą, užsidėjo ant pečių ir nunešė ją į ligoninę.

Ne Už Pinigus

Syki garsus prancūzas bedievis Voltaire'as valgė pietus su Prūsų karaliumi paskesniojo palociuje. Pietų metu, prancūzas bedievis, kaip paprastai darydavo, pasinandojo kiekviena proga visokiausias būdais pasityčioti iš tikėjimo ir jo pasekėjų. Svečiai iš karto ty liai viso ko klausėsi; bet pagaliau vienas jų, storokas burmistras, išgirdęs, jog visa ką jis iki šiol laikė šventa ir brangu dabargi taip išniekinta, negalėjo toliau susilaikyti.

"Dėl manęs", Voltaire'as kalbėjo, "savo vietą danguje parduočiau bet kam už vieną Prūsiską dolerį".

"Ponas Voltaire", atsiliepė burmistras, "čia Prusijoje mes niekad neperkame brangaus daikto pirmu negu esame tikri, kad pardavimas turi teisę į tą ką parduoda. Jeigu tamsta gali įrodyti, kad turite teisę į kurią nors vietą danguje, aš ją noriai nupirksiu už dešimt tūkstančių dolerių".

"Bravo, burmistre!" sušuko karalius (Fridrikas II), kuris nors daugelyje dalykų sutikdavo su Voltaire'u, tačiau šiuo atveju negalėjo neatsijuokti antrojo susigėdinimu. Jau tikrai ši kartą sąrėjė jingasis bedievis neturėjo ko atsakyti.

Iš Tėvų Marijonų Seminarijos Gyvenimo

Užuojauta

Mūsų gerbiamam mokytojui Kunigui J. Mačiulioniui, M.I.C., Kun. Pijui Mačiulioniui, S.V.D., ir kitiems šeimos nariams, reiškiamo giliausią užuojautą dėl jų mylimo tėveno mirties.

Seminarijos Auklėtiniai.

Vasario 16 d. šventė

Kaip praeityje, taip ir šiais metais Lietuvos Nepriklausomybės sukaktis seminarijoje buvo atatinkamu būdu paminėta.

Šimeta šios šventės paminėjimas buvo rimtesnio pobūdžio; programą sudarė vien paskaitos ir kalbos. Kadangi tuo metu supuolė gėvėnios laikas, teko ši kartą apsiesti be muzikalinės dalies.

A. P. Sandys, M.I.C., skaitė paskaitą tema "Lietuva — Kryžkelių Žemė". Joje jis klausytojus pervedė per Lietuvos istoriją nuo maždaug dvylikto šimtmečio iki pat pirmų atgimusios Lietuvos gyvenimo metų. Nešvietė palaipsniū lietuvių įsigalėjimą Europoje, aukščiausios Lietuvos galybės Vytauto Didžiojo laikais; paskui pažymėjo šios galybės merdėjimą ir galutiną numarimą per Liublino uniją, patekimą po rusų valdžia. Pagaliau gi, palietė ir naujai atgimusios Lietuvos pradžią. Tarp kitų svarbių faktų, referatas pažymėta, jog Lietuvos atgimime begalo daug pasitarinauvusi liaudis. Žiūrint paskaitos ilgio, reikia pasakyti, jog medžiaga atsakančiai suglausta sutraukta ir pasisekusiai patiekta.

Antra paskaitą, tema: "Prad-

žia ir Dvidešimts Du Metai Atgimusios Lietuvos laisvo Gyvenimo", skaitė A. Miciūnas, M.I.C. Prelegentas nušvietė kokias kliūtis reikėjo prašalinti, kokiose sunkiose ir nepalankiose sąlygose teko tvarkytis atstatant Lietuvą nepriklausomą valstybę. Prie to, bendrais bruožais išnūrėta kokiose srityse (politinėje, ekonominėje, pramonės, kultūros) Lietuva per tuos dvidešimts du metus turėjusi pažangos. Išvesta, jog Lietuva iki šiol pergyvenusi gražių laimėjimų; kas, žinoma, neapsisėjo be didelio vargo. Aiški padaryta pažanga duoda mums vilties, jog Lietuva įstengs ir toliau šuoliais žengti į šviesesnę ateitį. Ir vienoj ir kitoj paskaitoj išskaitas džiaugsmas dėl Vilniaus atgavimo; tarpu taip gi apgailestautas Klaipėdos, vienintėlio Lietuvos uosto, netekimas.

Dienai pritaikintą kalbą pasakė seminarijos rektorius gerb. kun. dr. A. Jagminas, M.I.C.; pats buvęs ir gyvenęs Lietuvoje, papasakojo įdomių dalykų iš josios gyvenimo. Apart kitų dalykų pažymėjo, jog nors Lietuva šiandien gyvena laisvu gyvenimu, josios likimas nelabai aiškus, ir, net galima sakyti, pavojuj patekęs. Tai paaiškėja ypac jeigu prisiminsime, jog šiandien labai nerimastauja seni Lietuvos priešai — rusai, vokiečiai ir lenkai. Gale pridūrė, jog džiaugdamiės Lietuvos nepriklausomybe jau geriausiai galime pagelbėti malda — melsti Dieva, kad Jis toliau palaikytų Lietuvą laisvą, saugią nuo priešų paktių.

KLAUSYMAI IR ATSAKYMAI

Jei kuris asmuo, protestonų ministerio pakrikštytas, priimamas katalikų bažnyčion, ar reikia jam pakartoti krikštas?

Krikštas yra sakramentas, kuri galima tik vieną kartą priimti, bet svarbu, kad jis būtų tinkamai suteiktas. Pats Kristus nurodė būtinas krikšto sakramento dalis, t. y., vanduo ir reikalingi žodžiai, "N. N. krikštiju tave vardan Tėvo, ir t. t."... Jeigu, tat, teikiant krikštą nesilaikoma nustatytų taisyklių, krikštas tada būna netikras.

Kadangi krikštas taip svarbus tikinčiųjų gyvenime, Bažnyčia šiame dalyke labai atsargiai pasielgia su atsivertėliais; todėl kilus abėjonei apie atsivertusio asmens krikštą, Bažnyčia dažniausia jam teikia sąlyginį krikštą. Bažnyčia nesako, kad visi protestonų ministerių suteikti krikštai yra netikri; tačiau dažnai kyla abėjone ar buvo vartota reikalinga forma (žodžiai). Pasitaiko, kad daugelis ministerių šiuo atžvilgiu labai apsi-leidę, o ir atsivertėlis retai atsimens kokius ten žodžius teikiantis krikštą vartojo. Todėl kilus abėjonei ar atsivertėlis buvo krikštytas, arba ar krikštas buvo kaip reikiant suteiktas, katalikas kunigas parastai tokiam suteikia sąlyginį krikštą, t. y. prideda žodžius. "Jeigu tu nekrikštytas, aš tave krikštiju vardan Tėvo... ir t. t."...

Kokios yra tėvų pareigos vaikų auklėjime? Argi motina ne arčiau vaikų kaip kad tėvas?

Vaikų auklėjime dalyvauja ir tėvas ir motina. Tiesa, motinai tenka vaikais daugiau rūpintis,

kadangi jai tenka su jais daugiau ir dažniau susieiti kaip kad tėvui. Tačiau vyras ir moteris vaikų auklėjime turi sutartinai dirbti, tatis ir laikytis visų reikalavimų, kurių Bažnyčia auklėjimo darbe yra nustačiusi.

Sakoma, kad Hitleris kadaise buvo katalikas; ar tai tiesa?

Taip, žinomas faktas, kad dabartinis Vokietijos diktatorius Adolfas Hitleris buvo pakrikštytas ir katalikiškai išauklėtas. Bet pasirodo, kad laikui bėgant nukrypo nuo tikrojo kelio ir išrado savo "tikėjimą" ir filosofiją, kuriuos šiandien mėgina įgyvendinti vietoj katalikybės.

Ar galima valyti dantis prieš priimsiant Šv. Komuniją?

Ne tik galima, bet ir patariama valyti dantis ir burna pirmu negu priimsiant Šv. Komuniją. Tokiu būdu mes tam svarbiam momentui geriau pasiruošiama ir parodome besiantinančiam Išganytojui didesnę pagarbą. Bet reikia saugotis, kad valant dantis nenurstum vandens nes tuomet lengvai galima paslinką sulaužyti.

Nežiūrint to, kad stengiaus atlikti gerą išpažintį, rūpi man ar išpažinau visas nuodėmes; ar galima tokioj padėtyj artintis prie Šv. Komunijos?

Jeigu žmogus stengiasi kiek gali ir kaip moka gerai atlikti išpažintį, neslepia tyčia nuodėmių, išpažįsta visas kurias atsimens, nėra tokiam kuo rūpintis ir gali drąsiai priimti Šv. Komuniją. Vieš-

Tėvų Marijonų Misijos Gavėnioje

Kovo 4—10 dd. — Šv. Jurgio parapijoje, Philadelphia, Pa. — kun. dr. K. Matulaitis.

Kovo 4—10 dd. — Athol Mass. — kun. dr. Juozas Pauliukonis.

Kovo 10—12 dd. — Dievo Apaizdos parapijoje, Chicago, Ill. kun. dr. Alfonsas Jagminas.

Kovo 11—17 dd. — Šv. Jurgio parapijoje, Philadelphia, Pa. — kun. J. Vosylius.

Kovo 11—24 dd. — Šv. Jurgio parapijoje, Brooklyn. N. Y. — kun. Adomas Morkūnas.

Kovo 11—24 dd. — Maspeth, N. Y. — kun. Vincas Andriuška.

Kovo 11—24 dd. — Bayonne, N. J. — kun. dr. K. Matulaitis.

Kovo 11—24 dd. — Newark, N. J. — kun. J. Dambrauskas.

Kovo 16—24 dd. — Šv. Jurgio par., Detroit, Mich. — Kun. dr. J. Pauliukonis.

pats Dievas juk yra kaip užjaučiantis, mylintis tėvas ir nereikalauja to ko žmogus negali, ogi karštais labai sunku iki pat mažiausių smulkmenų atsiminti visas kad ir mažiausias nuodėmes ir apylinkybes. Kada žmogus stengiasi suieškoti kiekvieną smulkmeną, dažnai gauna net daugiau abėjonių. Užtenka, kad žmogus nuoširdžiai perkratinėja savo sąžinę ir išpažįsta kiek atsimesna. Jeigu pasitaikytų pamiršti kurią nuodėmę pasisakyti, ji vistiek būna atleidžiama. Nors, jeigu tektų prisiminti, jog užmiršai išpažinti kuria mirtiną nuodėmę, reikėtų per sekantį išpažinėį ją pasakyti.

Pranešimas

Gražiausia dovana, kurią galime padovanoti savo artimiems ar prieteliams, yra šv. Mišių auka. Visos kitos dovanos ar aukos pasensta, pranyksta, bet nuopelnai plaukią iš šv. Mišių aukos turi amžinos vertės, nes teikia malonių, kurios labai reikalingos čia ant žemės, ir kurios sudaro žymią dalį to turto, kurį turime krauti danguje, kur nei rūdis nesugadina, nei kandys nesuėda. Todėl geriausia ir naudingiausia dovana, ar gyviems ar mirusiems, yra šv. Mišių auka.

Tėvams Marijonams visados labai reikalingos šv. Mišių intencijos, kadangi vienuolyne nuolat gyvena daugelis kunigų, kurie kasdien turi atlaikyti šv. Mišias. TT. Marijonai Chicagos vienuolyne turi šešius kunigus: reiškia, kasdien jie gali šešias šv. Mišių intencijas išpildyti. Per juos todėl galima savo artimiems paaukoti tą nepabaigtos vertės šv. Mišių auką. Tie, kurie nori savo artimiems, gyviems ar mirusiems, suteikti didžią šv. Mišių auką, gali, siūsdami savo intencijas TT. Marijonų Chicagos vienuolynui, padaryti ir antrą gerą darbą, būtent paremti Dievui pasišventusius asmenis, kurie subūrę jėgas darbuojasi vienuolyne. Įvykinti šiuos du gerus darbus siųskite savo šv. Mišių intencijas šiuo adresu:

REV. FATHER SUPERIOR,
2334 So. Oakley Avenue,
Chicago, Illinois.

Draugo Spaustuvės Mašinų Fondas

Kadangi su Naujais 1940 Metai mūs vienintėlis katalikų dienraštis "Draugas" išeina kasdien padidintas 8 puslapių, taigi būtina, kad "Draugo" spaustuvė įsigytų naują moderniausią **Inter-type** mašiną, kuri kainuos \$8,000.

"Draugo" Bendrovės direktoriai nutarė steigti "**Draugo**" **Spaustuvės Mašinų Fondą**.

Aukotojai, kuri "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondui įneš \$100.00 bus įrašomi į "**Draugo**" **Bendrovės Garbės Narius**; b) gaus mūsų dienraštį "Draugą" iki mirties dovanai.

"Draugo" Labor Day (Rugsėjo 2) Piknike bus duodama 1940 Naujas De Soto Automobilius laimėjimui. Šio pikniko pelnas skiriamas "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondui.

"Draugo" darbininkams atimama teisė laimėti šią De Soto automobilias dovaną.

Visus kviečiame prie šio "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondo prisidėti pagal išgalės.

Kun. J. Mačiulionis, MIC.,
"**Draugo**" **Administratorius**

Draugo 1940 Metų Garbės Rėmėjai

Tėvų Marijonų Kongregacija \$100.00.

Jo Malonybė Preiatas

Kun. M. Krušas \$100.00.

Kun. H. J. Vaičiūnas \$100.00.

Kun. Ig. Albavičius \$100.00.

M. Šveikauskas \$100.00.

Kun. J. Vaitekūnas \$105.00.

Kun. Pr. Juras	\$100.00.
O. ir A. Kasputis	\$100.00.
Jonas Brenza	\$100.00.
B. ir J. Naujokai	\$100.00.
A. Lesčinskienė	\$100.00.
N. N. Bulvariškis	\$100.00.

LIETUVOJE

Nužudyti Keturi Kunigai

Kiek žinome, sovietų kariuomenė, užėmusi kai kurias buv. Lenkijos sritis, katalikų dvasininkų atžvilgiu laikėsi gana tolerantiškai, tačiau to negalima pasakyti apie vietinius netikinčius ir komunistus. Iš tikrų šaltinių sužinojome, kad Slonino kun. Fedoravičius buvo užmuštas. Kai lauke gultintį kunigo lavoną norėjo zakristijonas palaidoti, ir jis susilaukė to paties likimo.

Zelvos (ne Želvos) miestely raudonieji baptistai nukankino seną kunigą Krinskį.

Lydos apskr. Lipniškio parapijoje kariuom. kapelionas Tvarovskis grįžo iš fronto ir čia jį drauge su vienu klieriku užmušė lazdomis.

Apie Gardiną, Mikelėsčiznos parapijoje nužudytas 70 metų senelis kun. Kornis.

Vilniaus Pirkkliai Nori Atgauti Miško Medžiagą

Visa eilė Vilniaus miško pirkių, kurie turi nemažą miško medžiagas rusų užimtoje Lenkijos srityse kreipėsi į atitinkamas įstaigas su prašymu, kad šios tarpininkautų išgauti iš sakytų sričių jų pačių nuosavą miško medžiagą, kurią jie nespėjo laiku atsiimti.

MARIJONŲ VIENUOLIŲ DARBAI AMERIKOJ

TĖVŲ MARIJONŲ AMERIKOJE VEDAMOS ĮSTAIGOS

1. Kunigų Seminarija: Marian Hills Seminary, Hinsdale, Illinois
2. Kolegija ir Aukštesnioji Mokykla: Marianapolis College and High School, Thompson, Conn.
3. Dienraštis: "Draugas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.
4. Savaitraštis: "Kristaus Karaliaus Laivas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.
5. Parapijos: Aušros Vartų, 2327 West 23rd Pl., Chicago, Ill., ir Šv. Petro, 5108 — 7th Avenue, Kenosha, Wisconsin.
6. Misija: Padres Marianos, Bno. Rivadavia 2199, Valentin Alsina, Avellaneda, Buenos Aires, Argentina.